

er det Stordriften, der skaber Arbejdsløshed, og derfor er det den, der skal betale Hovedbidraget til Arbejdsløshedsforsikringen; men jeg tror ikke, at dette opnaas gennem det Ændringsforslag, som er stillet fra radikal Side. Der stilles fra radikal Side under Nr. 46 Ændringsforslag om, at kun de Arbejdsgivere, der beskæftiger mindst 4 Arbejdere, skal betale disse Bidrag. Hvis man nu tager en Virksomhed, der beskæftiger en 4—5 Arbejdere, er det industrielt set en meget lille Virksomhed; men haandværksmæssigt set er det en temmelig stor Virksomhed, og handelsmæssigt set er det ligeledes en temmelig stor Virksomhed. Det er derfor ganske forkert at gaa ud fra saa bestemte talmæssige Begreber. Naar det endvidere i det andet Ændringsforslag, der drejer sig om den radikale Ordførers bekendte tre smaa Mænd, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 48, hedder, at der ved Beregningen af Arbejdernes Antal skal fradrages 3 Arbejdere, saa er en saadan Bestemmelse i fuldstændig Modstrid med Anerkendelsen af, at det er Stordriften, der skal betale Bidragene. Thi enhver kan da forstaa, at det, at 3 Arbejdere fradrages, er det samme som, at man gør Forholdet fuldstændig ens for smaa og for store Bedrifter. Det er saaledes en fuldstændig urimelig Bestemmelse.

Skal man naa til, at det bliver Storbedriften, som skal betale, tror jeg, at det maa ske gennem Lovforslagets Bestemmelser om, at der tages særligt Hensyn dels til Arbejdsløshedsprocenten, idet denne er større i Storbedriften end i de smaa Bedrifter, dels til Antallet af Arbejdere, idet netop det store Antal Arbejdere skal give det forholdsvist største Tilskud, og endelig for det tredje, ved den Bestemmelse, som er udtrykt i Ændringsforslag Nr. 51: at der ogsaa skal tages Hensyn til Lønformen. Der er nemlig forskellige Lønformer for de store og smaa Virksomheder; for de store Virksomheder er den almindelige Form at have de daglønnede Arbejdere, men for de andre Virksomheder er det netop det mere faste Lønforhold, der er det almindelige, idet de paagældende Arbejdere er fæstet enten maanedsvist, halvaarsvist eller helaarsvist. Jeg tror, at netop gennem disse tre Momenter er der paa den bedst mulige Maade gennemført Kravet om, at det er Stordriften, som skal betale denne Forsikring.

I sin Omtale af Ændringsforslaget Nr. 78 var de Radikales Ordfører inde paa at nævne de Forhandlinger, der var ført i Udvalget, og her sagde den ærede Ordfører, at der var ført mange og overflødige

Forhandlinger. Er der nu det? Hvis det var Hensigten indenfor Udvalget at naa til Enighed, er der ifølge min Opfattelse ikke ført nogen som helst overflødige Forhandlinger. Hvis man derimod havde til Hensigt ikke at naa til Enighed, saa er der ført mange overflødige Forhandlinger, deri har den ærede Ordfører for de Radikale Ret. Naar han brugte det Udtryk, at der er ført mange og overflødige Forhandlinger, maa det opfattes og kan kun opfattes som et Udtryk for, at man indenfor det radikale Parti ikke ønskede, at der skulde opnaas Enighed. Men det er dog mærkeligt, at man ude i Landet giver det Udseende af, at det radikale Parti vil være Mægler i sociale Stridsspørgsmaal, men naar man netop staaer overfor sociale Lovgivningsspørgsmaal, saa ønsker man ikke indenfor det radikale Parti, at der skal opnaas Enighed.

Holstein: De af Udvalget foreslaaede Ændringer i Lovforslaget om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring forekommer mig ikke at bringe den fornødne Klarhed over Lovforslagets socialpolitiske Rækkevidde paa flere Punkter, hvor det indeholder noget væsentligt nyt. Men naar der under saa vanskelige Samfundsforhold som dem, vi nu staaer i, skrives til omfattende Fornyelse af en betydningsfuld social Lov, maa der haves en til Vished grænsende Sandsynlighed for, at det principielt nye, der foreslaas, virkelig betyder en Reformering og ikke blot en Deformering af det bestaaende. En Klarlæggelse heraf savner jeg fremdeles. Det er navnlig i den Maade, hvorpaa Lovforslaget kombinerer Arbejdsløshedsforsikringsproblemet med Arbejdslønsproblemet, at det forekommer mig at indeholde upaakrævet trykkende Bestemmelser. Det kan være paa sin Plads at gaa haardt frem, hvor Haardhed er berettiget, men aldrig, hvor Haardhed er uforuden. De foreslaaede Forholdsregler betyder saa lidt til Fordel for Arbejdsgivernes, derunder det offentlige, økonomiske Interesser i Sammenligning med, hvad de betyder til Ugunst for Arbejderne, at Imødekommenhedens Vej her synes mig at anbefale sig selv. Forhaabentlig vil denne Vej i højere Grad blive betraadt, naar Lovforslaget kommer under Landstingets Revision, men sikkert er det ikke; Tiden, der raades over til yderligere Forhandling, er knap som Følge af Lovforslagets uforuden sene Fremsættelse her i Tinget. Jeg vil paa ingen Maade ved at stemme imod være med til at hindre et godt Udfald af det Eksperiment, som Lovforslaget betegner; men jeg har